

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: N. V., státní příslušnost X
t. č. pobytem X
zastoupen Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou
sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2022, č. j. OAM-715/ZA-ZA10-D02-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Martině Šamlotové se přiznává odměna za zastupování v řízení před krajským soudem ve výši 6 800 Kč, která bude vyplacena ve lhůtě 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřijatelná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že příslušným státem k projednání žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 („nařízení Dublin III“) Francouzská republika.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Uvádí, že o udělení mezinárodní ochrany v České republice požádal již v roce 2019 se svou matkou. Ta však měla obavy z přibývajících arménských žadatelů o mezinárodní ochranu, a proto se rozhodli odjet do Francie. Tam však měli obavu o svoji bezpečnost, hlavně kvůli množství ázerbajdžánských uprchlíků, a to zejména s ohledem na táhlý ozbrojený konflikt mezi těmito zeměmi a nevraživost mezi národy.
3. Návrat do země původu též není pro žalobce přípustnou variantou, neboť Česká republika odezvala žalobcům pas na arménské velvyslanectví, a tím zemi původu upozornila na skutečnost, že je žadatelem o mezinárodní ochranu. Dále mu bezprostředně po návratu hrozí, že dostane povolávací rozkaz.
4. V doplnění žaloby žalobce uvedl, že francouzské bezpečnostní složky nejsou schopny zajistit dostatečnou ochranu jeho lidským právům, především ochranu zdraví a soukromého života. Ve Francii se v současné době nachází značné množství uprchlíků z Ázerbajdžánu. Z důvodu konfliktu o Náhorní Karabach vznikají spory mezi arménskými a ázerbajdžánskými státními příslušníky, nezřídka dochází i k fyzickému napadání arménských státních příslušníků právě Ázerbajdžánci. Bezpečnostní složky Francouzské republiky do těchto rozporů mezi cizinci nehodlají zasahovat. Žalobce proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

5. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na obsah správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dle žalovaného nestačí ze strany žalobce pouze obecně odkázat, že mu francouzské bezpečnostní složky nezajistí bezpečnost, když žádné relevantní důkazy k tomuto tvrzení nedokládá. Pokud by se během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Francie je povinna objektivně nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami evropského azylového práva posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný proto navrhuje, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
7. Žaloba **není** důvodná.
8. Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III *žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III*. Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které *není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl*

primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

9. Ve shodě s žalovaným krajský soud konstatuje, že společný evropský azylový systém (jehož součástí je i nařízení Dublin III) je založen na zásadě, že za věcné posuzování žádosti o mezinárodní ochranu je odpovědný pouze jeden stát. Kritéria pro určení příslušnosti stanoví zejména čl. 3 – 16 nařízení Dublin III. V čl. 17 nařízení Dublin III je obsaženo diskreční oprávnění nepřislušného členského státu atrahovat si posuzování žádosti o mezinárodní ochranu, což ovšem není právem k libovůli, nýbrž prostředkem zohlednění případů hodných zvláštního zřetele.
10. Ze správního spisu (a správního spisu v související věci sp. zn. 22 Az 25/2022) vyplývá, že žalobce před podáním nynější žádosti požádal o mezinárodní ochranu v České republice dne 10. 2. 2019. Žalovaný žalobci mezinárodní ochranu neudělil rozhodnutím ze dne 11. 10. 2019, čj. OAM-74/LE-LE05-ZA21-2019. V průběhu řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2021, č. j. 10 Azs 353/2020 – 24) žalobce odcestoval dne 8. 8. 2020 do Francouzské republiky, kde požádal o mezinárodní ochranu dne 17. 8. 2020. Dne 8. 1. 2022 žalobce cestoval přes Německo, kde byl zadržen ve vlaku a dne 11. 1. 2022 požádal o mezinárodní ochranu v Německu. Do České republiky poté přicestoval dne 12. 6. 2022, požádal zde o mezinárodní ochranu dne 14. 6. 2022. Dne 20. 6. 2022 vzal žalobce žádost zpět a řízení o žádosti bylo zastaveno. Konečně, dne 29. 7. 2022 podal žalobce v české republice nynější žádost o mezinárodní ochranu.
11. V souladu s čl. 3 odst. 2 a čl. 18 nařízení Dublin III žalovaný dospěl k závěru, že k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je příslušná Francouzská republika, neboť kritéria dle čl. 8 – 15 nejsou v případě žalobce naplněna, Francouzská republika promarnila lhůtu na přemístění žalobce do ČR, a je proto příslušná k posouzení žalobcovy žádosti. Francouzská republika již svou příslušnost dne 3. 7. 2022 uznala (patrně již ve vztahu k předchozí žádosti ze dne 14. 6. 2022), což taktéž vyplývá ze správního spisu. Závěry žalovaného o příslušnosti Francouzské republiky dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III ostatně žalobce v žalobě ani nezpochybňuje.
12. Pokud jde o tvrzené obavy z povolávacího rozkazu a státních orgánů v Arménii, ty nemají pro nynější řízení žádný význam. Žalobce v důsledku výkonu napadeného rozhodnutí nebude nucen vycestovat do Arménie, kde mu dle jeho tvrzení hrozí nebezpečí. Předtím bude jeho žádost posouzena francouzskými orgány.
13. Krajský soud ověřil, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval také otázkou případných systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu ve Francouzské republice, které by mohly poukazovat na riziko nelidského či ponižujícího zacházení (str. 4 – 5 napadeného rozhodnutí). Ani proti těmto závěrům žalovaného se žalobce v žalobě nijak nevymezuje.

14. Jádrem žalobní argumentace jsou prezentované obavy žalobce z jednání soukromých osob v příslušném členském státě.
15. K tomu je třeba předeslat, že právní řád a společný azylový systém vychází z předpokladu, že se zřetelem na úroveň ochrany základních práv a svobod v členských státech Evropské unie se považují členské státy navzájem za bezpečné země původu, a to pro veškeré právní a praktické účely spojené se záležitostmi azylu.
16. Přiměřeně lze poukázat na skutečnost, že Protokol ke Smlouvě o Evropské unii (č. 24) o poskytování azylu státním příslušníkům členských států Evropské unie (dále jen „protokol“), jako přímo použitelný předpis komunitárního práva, stanoví vyvratitelnou právní domněnku, že se zřetelem na úroveň ochrany základních práv a svobod v členských státech Evropské unie mají pro účely azylu členské státy navzájem postavení bezpečných zemí původu, nenastanou-li okolnosti předvídané písmeny a) až d) protokolu. Jinak řečeno, neklesla-li ochrana základních práv a svobod v členském státě pod určitou úroveň, je příslušný členský stát možné bez dalšího hodnotit jako bezpečnou zemi, která je schopna poskytnout jednotlivci ochranu jeho základních práv.
17. Za této situace je žádost podaná občanem Evropské unie *a priori* nepřípustná [§ 10a odst. 1 písm. a) zákona o azylu], neboť se má za to, že členský stát není původcem pronásledování nebo hrozby vážné újmy, resp. v případě nestátních původců je schopen svým občanům na svém území poskytnout odpovídající ochranu. Zároveň není důvodu se domnívat, že by trpěl pronásledování či působení vážné újmy v případě státních příslušníků třetích zemí.
18. Krajský soud je přesvědčen, že požadavky na odůvodnění rozhodnutí, kterým se určuje příslušnost členského státu dle nařízení Dublin III, by neměly fakticky sloužit jako nástroj, prostřednictvím něhož se žadatel o mezinárodní ochranu ze třetí země domůže věcného posuzování, zda mu v některém z členských států nehrozí pronásledování či vážná újma.
19. V řízení před žalovaným a v řízení před krajským soudem pak nevyšly najevo žádné konkrétní náznaky toho, že by ve Francii klesla ochrana základních práv a svobod pod úroveň, na níž je možné konstatovat, že státní orgány nejsou původci pronásledování či vážné újmy a jsou schopny a ochotny v případě hrozícího závažného porušení lidských práv všem osobám na jejich území poskytnout odpovídající ochranu.
20. Nad rámec uvedeného lze v nynější věci poznamenat, že obavy žalobce z ázerbajdžánských uprchlíků ve Francii, stejně jako tvrzená pasivita francouzských bezpečnostních složek, nejsou ničím podložené. Žalobce pobýval ve Francii 1,5 roku a ve správním spise se nenachází žádné vyjádření žalobce o tom, že by v průběhu svého pobytu čelil jakémukoliv špatnému zacházení. Naopak, v pohovoru o své předchozí žádosti ze dne 14. 6. 2022 výslovně uvedl, že konkrétní důvod, pro který by se nemohl vrátit do Francouzské republiky, nemá. Ve Francii nic neudělal. Dostal negativ a za celou dobu nedostal povolení k práci, aby si mohl sám vydělat na živobytí. To ostatně zapadá i do shora shrnutého schématu – žalobce po negativním rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu vždy odcestoval do jiného členského státu, kde znovu požádal o mezinárodní ochranu (nejprve do Francie, poté do Německa a poté zpět do ČR).
21. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že v řízení před žalovaným ani v řízení před krajským soudem nebyly zjištěny takové skutečnosti, které by bránily přemístění žalobce do Francouzské republiky coby členského státu, který byl určen jako

příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobní námitky proto neshledal důvodnými.

V. Závěr a náklady řízení

22. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.
24. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Martině Šamlotové krajský soud přiznal odměnu dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Odměna zástupkyni náleží za dva úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení a doplnění žaloby [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 7 bodem 5. a § 9 odst. 4 advokátního tarifu]. Za každý úkon právní služby náleží zástupkyni mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč. Celkem tedy zástupkyni žalobce náleží částka 6 800 Kč. Zástupkyně žalobce nedoložila, že by byla plátcem DPH a žádné další náklady neuplatnila. Uvedená částka bude ustanovené zástupkyni vyplacena ve lhůtě 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnícké vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 14. listopadu 2022

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce